

Особистісні характеристики також відіграють певну роль у формуванні агресивної поведінки. А саме, підвищений рівень психопатизації, нестійкість емоційного стану, що виявляється у підвищеній збудливості, подразливості. На думку З.С.Гавриш, агресивна поведінка у підлітковому віці є своєрідним захисним механізмом.

У психолого-педагогічній літературі існує чимала кількість рекомендацій, вправ, які спрямовані на нівелювання проявів агресивності у дітей підліткового віку.

Література

1. Агрессия у детей и подростков: Учебн. пособие / под ред. Н.М.Платоновой. – СПб.: Речь, 2004. – 336 с.
2. Берковиц Л. Агрессия: причины, последствия и контроль. – СПб.: Питер, 1999. – 720 с.
3. Бовть О. Соціально-психологічні причини агресивної поведінки підлітків // Рідна школа. – 1999. – № 2. – С. 17–20.

ОРГАНІЗАЦІЯ ВЗАЄМОДІЇ СІМ'Ї ТА ДОШКІЛЬНОГО ОСВІТЬОГО ЗАКЛАДУ ЯК АКТУАЛЬНА ПРОБЛЕМА ОСВІТЬОГО МЕНЕДЖМЕНТУ

Сандригайло Н.О. (Полтава)

Сімейне середовище є найважливішим у формуванні особистості дитини від самого її народження. Педагогічна значущість родинного виховання на сьогодні не викликає сумнівів. Саме в сімейній обстановці дитина отримує засади доброзичливості, гуманності, здатною до співчуття та співпереживання, тут формуються основні етичні правила її поведінки тощо. Її розглядають як середовище, що прилучає дитину до національної, етнічної культури [3, с.17]. Проте практика свідчить, що, на жаль, сьогодні значна частина українських сімей не відповідає тому образу, який пов'язується з поняттям оптимального виховного середовища. Враховуючи це, варто переглянути систему взаємодії сім'ї та освітнього закладу, зокрема, дошкільного.

У Державній національній програмі «Освіта. Україна ХХІ століття»[1] серед пріоритетних напрямів реформування освіти відзначено, що в основу національного виховання мають бути покладені: принципи єдності сім'ї і школи, наступності та спадкоємності поколінь; прищеплення поваги до батьків; організація родинного виховання та освіти як важливої ланки виховного процесу. Тому підготовка менеджера освіти має передбачати засвоєння не тільки основ організації виховної роботи у освітньому закладі, а й формування компетентнісних засад щодо аналізу та корекції виховних взаємин у сім'ї. Розглядаючи освітній заклад як такий, що є не тільки навчальним, але й виховним центром, відзначаємо, що серед провідних його функцій була і залишається педагогізація сім'ї й громадськості – питання, надзвичайно актуальне для сучасності. Отже, взаємозв'язок сім'ї та школи, сім'ї та дошкільного освітнього закладу є очевидним, оскільки лише їх гармонійний вплив може забезпечити життєтворчість особистості.

Усі функції сучасної сім'ї доцільно розглядати в їхньому взаємозв'язку та єдності, їхня успішна реалізація залежить від дотримання певних психолого-педагогічних умов сімейного виховання, як-то:

- 1) усвідомлення батьками суспільної відповідальності за виховання

власних дітей;

- 2) установлення і підтримка мікроклімату здорових стосунків між усіма членами родини;
- 3) надання позитивного батьківського прикладу дітям;
- 4) зміцнення батьківського авторитету;
- 5) підвищення педагогічної культури сучасних батьків [4, с. 76].

Ми провели анонімне опитування серед 18 батьків (матерів) з досвідом сімейного життя до 5 років, які мають дітей дошкільного віку. Їм пропонувалося вибрати з запропонованого вище переліку вибрати умову, забезпечення якої становить найбільшу складність для їхньої сім'ї. Більшість респондентів (16 чоловік) відзначили, що найпроблемнішим для них є зміцнення батьківського авторитету, що розуміється як здатність бути впливовою особистістю у взаєминах із дитиною. Проте тісно пов'язано з даною умовою проблему підвищення педагогічної культури назвали в якості актуальної тільки двоє, що говорить про тенденцію до пріоритету наслідків над причинами при аналізі своїх виховних проблем. І допомогти в правильній постановці акцентів сучасним батькам має той, хто щоденно тісно спілкується з їхніми дітьми – працівник дошкільного освітнього закладу.

У Законі України «Про освіту» зазначено, що результативне вирішення освітніх завдань закладається ще в першій ланці освіти – дошкільному вихованні, яке при тісному співробітництві з сім'єю повинне забезпечити фізичне й психічне здоров'я дитини, її повноцінний розвиток і виробити вміння і навички, необхідні для навчання в середньому загальноосвітньому закладі [2]. Ці завдання слід урахувати, готуючи майбутнього менеджера освіти – працівника закладів дошкільного виховання.

Література

1. Державна національна програма «Освіта. Україна ХХІ століття» // Освіта. – 1993. – № 44-46.
2. Закон України «Про освіту» від 23.03.1996 р. – К. : Генеза, 1996. – 36 с.
3. Інноваційні виховні технології/ Когут О.І., Юзефик Л.О., Тимчишин О.І. – Тернопіль: Астон, 2009. – 352 с.
4. Основы психологии семьи и семейного консультирования / Под общей ред. Н.Н. Посысоева. — М.: Изд.дом «Академия», 2004. – 420 с.

ПРОЕКТУВАННЯ МОДЕЛІ ЗАГАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ МЕНЕДЖЕРА

Семука І.В. (Полтава)

Динамічний розвиток суспільних відносин зумовлює зміну вимог до підготовки фахівців різних сфер діяльності, а особливо менеджерів. Зміна суспільних потреб диктує нові вимоги до їх професійної підготовки. Основним завданням вищої освіти має стати забезпечення відповідності якості підготовки управлінців не тільки сучасним, але й перспективним потребам суспільства. Це мають бути фахівці-лідери, яким, поряд з високою професійною компетентністю, притаманні висока духовність, морально-етичні переконання, загальна культура, інноваційний характер мислення і системний підхід до аналізу складних виробничих ситуацій.

Дослідження в галузі освіти та управління провідними українськими науковцями (В.Андрущенко, І.Бех, С.Гончаренко, В.Кремень, І.Зязюн, В.Луговий, С.Сисоєва, В.Кудін, О.Кульчицька, Л.Нечепоренко, В.Рибалка,